

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

30 Αμερικάνικα δολλάρια

Ένα θεατρικό έργο του Γιώργου Αθανασιάδην

Πράξη 2η

Σκηνή 1η

(Κανείς δεν είναι στη σκηνή. Σιγά - σιγά μπαίνει στη σκηνή ο Ορέστης και κάθεται εκεί στο ίδιο τραπέζι... μπροστά υπάρχουν δύο φλυτζάνια καφέ.. κάθεται στην μια καρέκλα ο Ορέστης, ξαναεμφανίζεται ο Χαρά και κάθεται απέναντι του, αμίλητη, κοιτώντας τον και πάνει στο χέρι της το άλλο φλυτζάνι...)

Ουρλιάζουν της χίμαιρας τα σωθικά φωνές σκορπίζονται στου Αίολου το πανηγύρι / αυτή τη νύκτα που κατάματα τις αλήθειες μου κοιτάζω / εκεί έχω ενωμένος με του ωκεανού θαρρείς τον αγριεμό / θεριό και εγώ της θάλασσας, σε χώμα στεριανό πατώ χωρίς ανάσα, σπαρταρώντας καθώς εκείνη η θηλιά με πνίγει / Θολόη μάτια και εκείνη η μανιασμένη μέσα στη νύκτα / εκεί στην άκρη που τοάκιζε το κύμα τον βράχο / σαν ξωτικό με φύκια στα μακριά της μαλλιά βουβή / μα ποια φωνή ακούγεται την νύκτα αυτή / που η ζωή αλυκιά, του άγριου κέρβερου / τα δόντια μπήγοντας βαθιά στην σάρκα της γνώσης

και εγώ και εκείνη χωρίς πυξίδα εκεί στην ακροθαλασσιά / και η φωνή σε άγριο πολεμικό χορό καλεί / και ουρλιάζει και κείνη μανιασμένη μα βουβή / με τα φύκια στα μακριά μαλλιά / και το βλέμμα το θολό / απλώνει τα χέρια ν αγγίξει θαρρείς / να πάρει εκείνο που της έκλεψαν / στον μακρυνό της κόσμο / γέννημα μέγαρας τέρας μυθικό / μποδίζει την πορεία μου κλείνοντας τον δρόμο / Είναι απόψε η νύκτα που ουρλιάζει ο άνεμος / στου Αίολου το πανηγύρι / κρύψε γυναίκα τον ασκό / πάρτονε μαζί σου / εκεί στο μαύρο σπίτι σου / ερωμένη και κατάρα στου Αίολου σύ τη ζωή / σέρνοντας την νύκτα αυτή που ουρλιάζει ο άνεμος / και σφυροκοπά τη παράθυρα της έλπιδας / τσακίζοντας τα όνειρα / τον δρόμο για την γνώση...

ΧΑΡΑ

Ωστε λοιπόν, έφεραν επιτέλους αυτόν το καφέ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ναί...

ΧΑΡΑ

Μα τη σας συμβαίνει Ορέστη; Είστε χλωμός;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Οοορίστε; Συγγνώμη, ήμουν αφορημένος... αλήθεια τι συνέβη;

ΧΑΡΑ

Μοιάζεται να μην είστε εδώ... Σαν ήδη να ταξιδεύετε... Αλήθεια πόση ώρα έλειψα? είχα πάει για λίγο να φρεσκαριστώ.. βλέπετε και το σώμα θέλει λίγο την ανανέωση σου.. λίγο νερό στο πρόσωπο και μια ανανέωση του μακιγιάζ, θαρρείς και σε κάνει άλλο άνθρωπο... ξέρετε εμείς οι γυναίκες, έχουμε και μια ματαιοδοξία... εν πάσι περιπτώσει, σεβασμό στον εαυτό μας το λέω εγώ...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Οχι, όχι καθόλου ... καταλαβαίνω.. ματαιοδοξία είπατε;;... σεβασμός;;... σωστά, απόλυτα σωστά... αυτό είναι σεβασμός στον εαυτό μας... πως τον εν-

νοείτε ακριβώς Χαρά;

ΧΑΡΑ

Μα πρώτα από όλα με αγάπη Ορέστη.. πρέπει να αγαπάμε τον εαυτό μας.. ξέρετε από μικρή έλεγα ότι η μάνα μου μια φορά με γέννησε, δεν με ξανακάνει... οπότε αυτή την μοναδική φορά, πρέπει να ζήσω... θέλω μια ζωή ήρεμη και ουσιαστική.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Η μπέρα σας είπατε; Αλήθεια η μπέρα σας ζει πως είναι;

ΧΑΡΑ

Δυστυχώς την έχασα νωρίς... ήμουν τότε 18 χρονών κοπέλλα, όταν χάσαμε με την αδελφή μου την μεγαλύτερη την μπέρα μας. Την λατρεύαμε... ήταν τόσο μοναδική... μας λάτρευε και κείνη και τόσο ερωτευμένη... αλλά και ο πατέρας μας το ίδιο... την λατρευε και εκείνος και δεν άντεξε μακριά της... την ακολούθησε... έφυγε και εκείνος μετά από δύο χρόνια...

είχε ένα μεγαλείο ψυχής, δεν ήθελε να μας δεί σαν υποκατάστατα της γυναίκας που δεν είχε πλέον... η γυναικεία παρουσία για αυτόν είχε τελειώσει και μαζί και ο κύκλος της ζωής του... ας είναι... πρέπει να καταλαβαίνουμε τις αδυναμίες των ανθρώπων..

ΟΡΕΣΤΗΣ

Και όταν οι αδυναμίες αυτές γίνονται θηλιές να μας πνίξουν ή να πνίξουμε τους άλλους;

ΧΑΡΑ

Τότε Ορέστη, βάζουμε όρια... βάζουμε όρια στον εαυτό μας και του λέμε ότι... κοίτα! μέχρι εκεί αντέχεις μην δίνεις άλλο, δεν μπορείς να καλύψεις και τις αδυναμίες των άλλων...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Και όταν οι άλλοι σφίγγουν την θηλειά παρόλα τα όρια που βάλαμε στον εαυτό μας;

ΧΑΡΑ

Τότε βάζουμε όρια στους άλλους .. και ξέρεις αυτό είναι πιο σημαντικό τελικά... ουνάθως οι άνθρωποι παθαίνουμε αυτά που εμείς επιτρέπουμε στους άλλους να μας κάνουν... αν βάλουμε όρια ποιός θα τολμήσει να τα παραβιάσει...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Και ποιός θα φυλάει αυτά τα όρια, καλή μου;

ΧΑΡΑ

Μα φυσικά εμείς οι ίδιοι Ορέστη... ποιόν θα περιμένουμε νάρθει; ναι... μη με ρωτήσεις πώς, το καταλαβαίνεις φαντάζομαι... με το να αγαπούμε τον εαυτό μας, να τον σεβόμαστε.. να μάθουμε να λέμε ΟΧΙ σε ότι τον πληγώνει και να μη κάνουμε εκείνο που δεν θέλουμε να κάνουμε..

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πως να γίνει αυτό; Πώς μπορείς και είσαι τόσο απόλυτη;

ΧΑΡΑ

Η πρώτη φορά είναι πάντα η δύσκολη πίστεψη

με... μετά είναι πιο εύκολο... μετά και οι άλλοι μαθαίνουν και αντιμετωπίζουν τις δυσκολίες τους... Αλήθεια Ορέστη, σκεφθήκατε λοιπόν, σοβαρά ποτέ γιατί φεύγετε και κάνετε αυτό το ταξίδι; Μάππως μόνη η οικονομική κρίση στην Ελλάδα, σας ανάγκασε να κάνετε το ταξίδι αυτό;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ξέρετε Χαρά, δεν είναι μόνο η κρίση, που φεύγω είναι και ο απεγκλωβισμός μου, εσείς λέτε έχετε εσωτερικές αναζητήσεις και πάτε προς αναζήτηση της ψυχής σας... εγώ πάω να την λευτερώσω.. μου την εγκλώβισαν, μου την πάτησαν...

ΧΑΡΑ

Οχι, όχι Ορέστη, κανείς δεν σου εγκλωβίζει την ψυχή αν εσύ δεν θέλεις... ζήσατε προφανώς την πδονή του πόνου... σας άρεσε οτιδήποτε σας εδινε μιζέρια και κάποια στιγμή επαναστατώσατε φαντάζομαι... διαλέξατε την φυγή... δεν σας καπηγορώ... όμως ξέρετε οι αποστάσεις μας στερούν από τα πρόσωπα όχι όμως και από τις αναμνήσεις αυτές τις κουβαλάμε μαζί μας θαρρείς και είναι οι μόνιμες αποσκευές μας...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ναι ... ναι ξέρω, είναι εκείνα τα 30 δολλάρια

ΧΑΡΑ

Είπατε κάτι για 30 δολλάρια;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Οχι τίποτα... τίποτα... να έλεγα για το υπέρβαρο της βαλίτσας μου, τόσο μου στοίχισε...

ΧΑΡΑ

Μάλιστα...μα είστε καλά; έχετε χλωμιάσει...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Οχι μια χαρά είμαι... δεν έχω τίποτα, ίσως το άγνωστο, ίσως το ταξίδι είναι πολύ μακρυνό... παρακαλώ, δεν έχω τίποτα... Αλήθεια, δεν ακούστηκε τίποτα πάλι για την πτήση στην Νέα Υόρκη... θα καθυστερήσει πολύ ακόμη άραγε;

ΧΑΡΑ

Μην αγχώνεστε Ορέστη... πάντα οι πτήσεις έρχονται και φεύγουν στην ώρα τους ή με καθυστέρηση, οποιασία δεν έχει αυτό, οποιασία έχει ο προορισμός, ο στόχος, εκείνο που ελπίζουμε ή περιμένουμε να γίνει όταν φτάσουμε.. αλήθεια εσείς τι ακριβώς σκέπτεστε να κάνετε στην Νέα Υόρκη; Θα μείνετε καιρό;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ναι ή μάλλον ναι... δεν είναι σίγουρο, ξέρετε όλοι από μένα περιμένουν.. και τώρα πρθε η κρίση και έχω δύο παιδιά... πρέπει να τα βοηθήσω, στην Ελλάδα, πια δεν υπάρχουν δουλειές ο κόσμος έχασε την δουλειά του, και έχει θέμα επιβίωσης... ξέρω οτι εκεί στα νησιά και ειδικά τα τουριστικά ίσως δε το καταλάβατε τόσο έντονα αυτό το θέμα της κρίσης, μα η Αθήνα υποφέρει, το ίδιο και οι άλλες μεγάλες ή μικρότερες πόλεις... πάντα σκεπτόμουν τελικά, μπάως